

1. Podstawowymi celami reformy emerytalnej były: 1) zapewnienie finansowej wydolności FUS; 2) powiązanie emerytury z wpłacanymi składkami; 3) stworzenie ram instytucjonalnych dla funduszy emerytalnych

Reforma z 1999 roku wprowadziła system trójfilarowy:

I. Zmodyfikowany system repartycyjny

II. Otwarte Fundusze Emerytalne

III. Pracownicze Programy Emerytalne

2. Transfery środków do OFE spowodowały konieczność finansowania powstającej „luki” z budżetu państwa. Tworzenie „przestrzeni finansowej” dla OFE w budżecie rozpoczęto od zmiany zasad indeksowania emerytur. Jednakże działania kolejnych ekip zwiększyły deficyt FUS`u i w konsekwencji deficyt budżetu państwa.

Równolegle, w dużej mierze uzasadniona, krytyka OFE: nieproporcjonalnie wysokie opłaty, substandardowa oferta inwestycyjna, brak konkurencji w sektorze – wywołała dyskusję nt. niezbędnych zmian w funkcjonowaniu Funduszy.

3. Obniżenie składki przekazywanej do OFE do poziomu 2.3 % „ratuje” chwilowo budżet, nie eliminuje jednakże groźby finansowej zapaści FUS w przyszłości. Jednocześnie może utrudnić konstruowanie optymalnego portfela inwestycyjnego